

PARTE

Lucie Šamalová

Winnie

© Lucie Šamalová (Winnie), 2026

Autorka textů, fotografií a obrazu: Lucie Šamalová

Editorka: Martina Plátová

Fotografie byly digitálně upraveny.

Vydal powerprint s.r.o. pod značkou Bookla,
v Praze roku 2026

Tisk: powerprint s.r.o., Brandejsovo náměstí 1219/1

165 00 Praha 6 – Suchbát

www.bookla.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7705-146-0

Tereze. Díky tobě zazněl můj hlas.

Winnie – bez viny.

Hod' kamenem.

Nezemřela dne.
Odešla část její duše.

Rozloučení probíhá
na stránkách této básnické sbírky.

LUCIE ŠAMALOVÁ
alias Winnie

Slova, která se odmítla schovat

NO

Pusa, kafe, objetí
tříkrát stisknutí ruky.

Naše stálý a starý znamení.
Miluju tě,
bez záruky.

Od jara ticho,
bludný kruh.
Marný vzkaz,
další letokruh.

Není kam řezat.
Ani co.

Vzpomínky.
Vypálen byl cejch na duši.

Nesluší mi to takhle,
nesluší.

Fixa vyschla.
Nenapíše ani písmenko.

NO by stačilo.

NO přátelství,
který jsme měli
a nikdy jsme se za něj nestyděli.
NO první pusa,
pro tebe pátá,
čtvrtá,
třetí.

Ten čas tak letí.

Od první
po tu předposlední.

NO společný život
po střední škole.
NO.
NO nic.
Žádné další polibky,
pohlazení a zlozvyky.
Marie ani Dominika,
alespoň v něčem je to klíka.

Co chci?
Ať se mě to už nedotýká.

Přes všechny tvoje chyby
alespoň tohleto si slíbím:
Jdu dál,
nevím kam.

Cítím, že nefunguju,
a téměř nedýchám.

Když projíždím tou ulicí

Už ani nevím, jak teď vypadáš,
jestli pořád hraješ na perkuse.
A přesto se mi občas zdáš.

Někdy si vzpomenu,
když projíždím tam busem.
Do okna nahlédnout už nedovedu,
tou ulicí jen proběhnu
rychlým klusem.

Vyměnil jsi hrátky za něhu
a mě nechal stát v pustém lese.
Moje srdce zahrabal do sněhu.

Je konec našeho příběhu.
Šlo ti to vážně tak lehce?

Winnie
už tě nechce.

Mol

Šála zůstala v předsíni
a se mnou jen mol.

Pořád nahoru a dolů,
bolavé tlapky mám.
Už ses nevrátil, nejsme spolu,
tak přežívám.

Nechod' od lože ani od stolu,
připíjím si – na tu potvoru.

Pořád jsem ještě tady

Válet sudy v mokré trávě,
milovat činem, ne jen v hlavě.
U táboráku zpívat svůj svět,
ve smutku duše někam uletět.

V sychravém dni do sauny,
mít kam se vracet.
Když ráno vstanu,
najít se a nepoztrácet,
navzdory času,
i když mi už dávno není dvacet.

Usmát se na sebe do zrcadla,
sečíst všechny svoje vrásky,
nekulhat, jako bych nikdy neupadla,
a obejmout svoje lásky.

Cesty bez mapy,
věčné záplaty.
To je mé portfolio.
Pořád jsem ještě tady,
jedeme dál, amore mio!

Vykašli se na to

Zas leží vedle ní,
vášně se zvedaj,
ta jeho nádhera,
i když furt jebaj,
bude jednou šereda.

Roky se zastavit nedaj.

V cele

Možná je vězněm ten, kdo prosí o doteky.
Možná ten, kdo má odejít.

Oba jsou jimi.
Každý jen jiným způsobem.

Pohlad' mě.
Toužebně, něžně,
tak, jak to umíš jenom ty.

Zbav se tíhy zloby.
Ochutnej rty svého vězně
na pokraji mdloby.

Katarze

Končím.

Co není, už se nevrátí.
Minulost opouštím.
Sama sobě odpouštím.

Bez plánů,
bez zbytečných slov,

jdu dál,
ne pro nový začátek,
ale pro klid.

Jen ticho.
A krok.

Když se ohlédnu,
bolí to mň.
Jen vím,
že to bylo.